

Књига пророка Данила — сто прва

Гласник завета: од прочишћења до очишћења

Jeff Pippenger

2024-02-29

Седмица у којој је Христос потврдио завет представљала је раздобље од Његовог крштења па све док Христос у небеској светињи није устао приликом Стефановог каменовања.

А он, будући испуњен Духом Светим, погледавши постојано у небо, виде славу Божју, и Исуса где стоји с десне стране Богу, И рече: Ево, видим небеса отворена, и Сина човечијега где стоји с десне стране Богу. А они, повикавши из свега гласа, зачепише уши своје, и навалише на њега једнодушно, И изведоше га изван града, и каменоваше га; и сведоци положише хаљине своје код ногу једнога младића, по имену Савле. И каменоваху Стефана, који се мољаше Богу и говораше: Господе Исусе, прими дух мој. А он клекнувши на колена, повика из свега гласа: Господе, не урачунај им овај грех. И рекавши ово, усну. Дела апостолска 7:55–60.

Када је Стефан био каменован и Михаило устао, јеванђеље је отишло незнабошцима, јер је до тога времена јеванђеље било ограничено на Јевреје.

„Тада, рече анђео, ‘И утврдиће завет с многима за једну седмицу [седам година].’ Током седам година након што је Спаситељ отпочео Своју службу, јеванђеље је требало да се проповеда нарочито Јеврејима: три и по године од самога Христа, а потом од апостола. ‘А усред седмице укинуће жртву и принос.’ Данило 9:27. У пролеће 31. године по Хр., Христос, истинска жртва, био је принет на Голготи. Тада се храмовна завеса раздерала надвоје, показујући да су светост и значај жртвене службе ишчезли. Дошло је време да земаљска жртва и принос престану.“

„Та једна седмица — седам година — завршила се 34. године по Хр. Тада су Јевреји, каменовањем Стефана, коначно запечатали своје одбацивање јеванђеља; ученици, који су услед прогонства били расејани, „иђаху свуда проповедајући реч“ (Дела 8:4); а убрзо потом Савле, прогонитељ, обратио се и постао Павле, апостол незнабожаца.“ Чежња векова, 233.

Године 34. завршила се света седмица (две хиљаде пет стотина и двадесет дана), и древни Израил био је отпуштен од Бога; њихово време милости било је потпуно окончано. У том тренутку одмазда над древним Израиљем због одбацивања завета и због распећа Сина Божјег била је подвргнута Божјем извршном суду. Бог је у свом дуготрпљивом милосрђу одложио разорење Јерусалима до опсаде и разорења од 66. године н. е. до 70. године н. е.

Стихови у деветој глави Данила, који су указали на седмицу у којој је Христос потврдио завет, такође указују да ће пагански Рим (кнез који ће доћи) разорити град и светињу; али је Бог у Својем дуготрпљивом милосрђу допустио деци древног Израиља време да чују јеванђеље и донесу одлуку, као што су то учинили њихови оци током седмогодишњег

раздобља Христове и ученичке службе међу њима.

„Скоро четрдесет година пошто је сам Христос изрекао пропаст Јерусалима, Господ је одлагао своје судове над градом и народом. Чудесно је било Божје дуготрпљење према онима који су одбацили Његово јеванђеље и убицама Његовог Сина. Прича о неродној смокви представљала је Божје поступање с јеврејским народом. Заповест је већ била изречена: ‘Посеци је; зашто да земљу заузима?’ (Лука 13:7), али ју је божанска милост поштедела још за кратко време. Још је било многих међу Јеврејима који нису познавали Христов карактер и Његово дело. И деца нису уживала прилике нити су примила светлост коју су њихови родитељи презрели. Проповедањем апостола и њихових сарадника, Бог ће учинити да им светлост засија; биће им допуштено да виде како се пророштво испунило, не само у Христовом рођењу и животу, него и у Његовој смрти и васкрсењу. Деца нису била осуђена за грехе родитеља; али када су, познајући сву светлост дату њиховим родитељима, деца одбацила додатну светлост даровану њима самима, постала су саучесници у гресима својих родитеља и навршила меру свога безакоња.“

„Dugotrpjenje Božje prema Jerusalimu samo je utvrdilo Jevreje u njihovoj tvrdokornoj nepokajivosti. Svojom mržnjom i okrutnošću prema Isusovim učenicima odbacili su poslednju ponudu milosti. Tada je Bog povukao svoju zaštitu od njih i uklonio svoju silu koja je obuzdavala Sotonu i njegove anđele, te je narod bio prepušten vlasti vođe kojega je izabrao. Njena deca prezrela su Hristovu blagodat, koja bi ih osposobila da obuzdaju svoje zle nagone, a sada su oni postali pobednici. Sotona je raspalio najžešće i najniže strasti duše. Ljudi nisu rasuđivali; bili su izvan domašaja razuma — vođeni nagonom i slepim besom. Postali su sotonski u svojoj okrutnosti. U porodici i u narodu, među najvišim i najnižim staležima podjednako, vladali su sumnja, zavist, mržnja, svađa, pobuna, ubistvo. Nigde nije bilo sigurnosti. Prijatelji i rodbina izdavali su jedni druge. Roditelji su ubijali svoju decu, a deca svoje roditelje. Narodni poglavari nisu imali vlasti da vladaju ni sobom. Neobuzdane strasti učinile su ih tiranima. Jevreji su prihvatili lažno svedočanstvo da osude nevinog Sina Božjeg. Sada su lažne optužbe činile i njihove sopstvene živote nesigurnim. Svojim delima oni su odavno govorili: ‘Uklonite od nas Sveca Izrailjevog.’ Isaija 30:11. Sada im je njihova želja bila uslišena. Strah Božji više ih nije uznemiravao. Sotona je stajao na čelu naroda, a najviše građanske i verske vlasti bile su pod njegovom vlašću.” Velika borba, 27, 28.

Као Весник завета, Христос се у почетку бавио искључиво Јеврејима. Године 34, приликом каменовања Стефана, јеванђеље је тада отишло незнабошцима, и настало је време Божјег извршног суда, премда је Бог у Својој милости одложио тај тренутак за око четрдесет година.

Као Гласник завета, у испуњењу треће главе Малахије, Христос је двапут очистио храм. То је учинио у раздобљу које је било нарочито издвојено за народ завета који је тада био мимоилазен и отпуштан, а и за оне који ће тада постати нови изабрани народ. Када се то временско раздобље окончало, отпочело је време Божјег извршног суда. Јован Крститељ био је гласник који је припремио пут за Христово дело подизања новог изабраног народа са којим ће Он ступити у завет.

Два очишћења храма била су очигледне поуке које су означавале Христово дело очишћења храма душе. Када Весник завета изненада дође у трећем поглављу Малахије, Он очишћује и прочишћава синове Левијеве, ради тога да би се принела жртва као у древне дане.

Али ко може поднети дан Његовог доласка? и ко ће опстати кад се Он јави? јер је Он као огањ топиочев и као сапун бељачки. И сешће као онај који топи и пречишћава сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и као сребро, да би Господу приносили принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити угодан Господу као у древне дане и као у пређашње године. Малахија 3:2–3.

Треће поглавље Малахије, и два очишћења храма представљају усавршавање вере синова Левијевих, које извршава Весник завета. Усавршавање вере синова Левијевих представљено је прочишћавањем злата.

„Мора постојати, код свих који имају икакав утицај у санаторијуму, саображавање Божјој вољи, понижење сопственог ја, отварање срца драгоценом утицају Духа Христовог. Злато окушано у огњу представља љубав и веру. Многи су готово лишени љубави. Самодовољност заслепљује њихове очи за њихову велику потребу. Постоји стварна неопходност свакодневног обраћења Богу, новог, дубоког и свакодневног искуства у верском животу.“ Testimonies, volume 4, 558.

Треће поглавље Малахије и два чишћења храма представљају усавршавање разумевања умножавања знања међу мудрима, који су синови Левијеви, што извршава Гласник Завета. Савршенство синова Левијевих представљено је пречишћавањем сребра.

Речи Господње су речи чисте; сребро пречишћено у земаљској пећи, седам пута очишћено. Псалам 12:6.

Гласник Савеза требало је да очисти синове Левијеве као сребро и злато. Реч Божја је оно што очишћује, јер бити очишћен значи бити оправдан и посвећен.

Посвети их истином својом: реч је твоја истина. Јован 17:17.

Јован Крститељ био је весник који је припремио пут Веснику завета у првом испуњењу трећег поглавља Малахије, и његова порука у том погледу била је по својој природи четворострука. Његово дело обухватало је препознавање дела очишћења које је требало да изврши Весник завета, и да је извршено дело очишћења било представљено као чин чишћења гумна. Он је указао да је некадашњи изабрани народ тада био у процесу мимоилажења. Такође је Божјем народу изнео лаодикијску поруку, показујући им тиме њихове грехе и грехе њихових отаца. Све те стварности ставио је у оквир „гнева који долази“. Дело весника који је припремао пут представљало је дело онога који никада није стекао образовање у образовном систему народа који је био мимоилажен.

„У Јовану Крститељу Господ је за Себе подигао гласника да приправи пут Господњи. Он је требало да свету понесе непоколебљиво сведочанство у укоревању и осуђивању греха. Лука, објављујући његову мисију и дело, каже: ‘И он ће ићи пред Њим у духу и сили Илијиној, да обрати срца отаца к деци, и непокорне ка мудрости праведних; да приправи

Господу народ спреман' (Лука 1:17)."

„Многи од фарисеја и садукееја дођоше на Јованово крштење, а он им, обраћајући се, рече: „Породе аспидин, ко вам каза да бежите од гнева који долази? Родите, дакле, род достојан покајања; и не помишљајте да у себи говорите: Имамо Авраама за оца; јер вам кажем да Бог може и од овога камења подигнути децу Аврааму. А већ и секира код корена дрвећу стоји: свако, дакле, дрво које не рађа добра рода, сече се и у огањ баца. Ја вас, дакле, крштавам водом за покајање; али Онај који за мном долази јачи је од мене, коме ја нисам достојан ни обућу понети; Он ће вас крстити Духом Светим и огњем. Њему је лопата у руци, и добро ће очистити гумно своје, и сабраће пшеницу своју у житницу, а плеву ће сажећи огњем неугасивим“ (Матеј 3:7–12).

„Јованов глас се подигао као труба. Његов налог је био: 'Објави народу моме безакоње њихово, и дому Јаковљеву грехе њихове' (Исаија 58:1). Он није стекао никакво људско образовање. Бог и природа били су његови учитељи. Али био је потребан неко да припреми пут пред Христом ко је био довољно смео да се његов глас чује као глас пророка из давнине, позивајући изопачени народ на покајање." Selected Messages, књига 2, 147, 148.

Вилијам Милер био је други весник који је припремио пут за Весника завета, а Милерова личност и дело били су предобличени Јованом Крститељем.

„Хиљаде су биле наведене да прихвате истину коју је проповедао Вилијам Милер, и слуге Божје беху подигнуте у духу и сили Илијиној да објављују ту поруку. Као и Јован, претеча Исусов, они који су проповедали ову свечану поруку осећали су се принуђеним да положи секиру на корен дрвету и позову људе да доносе родове достојне покајања.“ Early Writings, 233.

Ситничави Јевреји у време Христа били су наведени да полажу поверење у лажну вест о Месији. „Месија“ је јеврејска реч за грчку реч „Христос“, која значи „помазаник“.

Реч коју Бог посла синовима Израиљевим, проповедајући мир кроз Исуса Христа: (Он је Господ свих:) Ту реч, кажем, ви знате, која се разгласи по свој Јудеји, и поче од Галилеје, после крштења које Јован проповедаше; Како Бог помаза Исуса из Назарета Духом Светим и силом: који је пролазио чинећи добро, и исцељујући све које беше ђаво надвладао; јер Бог беше с Њим. Дела 10:36–38.

И „Месија“ и „Христос“ значе „Помазаник“. Христос је био помазан при свом крштењу, тако да, строго говорећи, Он није био Месија, нити Христос, све до свога крштења. Његово крштење се пророчки подудара са силаском анђела у десетој глави Откривења, који је сишао 11. августа 1840. године, а такође се подудара и са силаском моћнога анђела из осамнаесте главе Откривења, који је сишао 11. септембра 2001. године. Те три пророчке прекретнице поистовећују пројављивање Светога Духа у позном дажду.

Препирљиви Јевреји држали су се једног погрешног схватања, лажне пророчке поруке, да ће Месија успоставити дословно земаљско царство у којем ће народ Израиља владати светом. Била је то лажна порука која је обећавала „мир и благостање“.

Порука Вилијама Милера имала је два главна елемента. Први је био примена временских пророчанстава која су указивала на очишћење Светиње, а други његово одбацивање католичког тумачења хиљадугодишњег миленијума, у које су протестанти били склони да верују. То лажно гледиште о миленијуму, схваћеном као хиљаду година мира и благостања, било је представљено лажним схватањем Месијиног царства које су заступали ситничави Јевреји.

Та два сведока препознају кривотворену поруку позне кише која обећава „мир и благостање“ у трећем и последњем испуњењу историје весника који припрема пут да Весник Завета изненада дође у Свој храм. Та лажна порука позне кише препозната је као порука о „миру и сигурности“, насупрот поруци Јована Крститеља, који је објавио да се „свако, дакле, дрво које не рађа добра рода, сијече и у огањ баца“ онда када дође „гнев који иде“. То је такође било представљено Милеровим препознавањем да неће бити хиљаду година мира, како учи католицизам, јер када се Господ врати, уништиће земљу светлошћу Свога доласка.

А вама који сте невољни — покој с нама, када се с неба јави Господ Исус са анђелима силе своје, У пламеном огњу, светећи се онима који не познају Бога и који се не покоравају јеванђељу Господа нашега Исуса Христа; Који ће бити кажњени вечном пропашћу од лица Господњег и од славе силе његове. 2. Солуњанима 1:7–9.

Прва два весника која су припремила пут да Весник Завета ступи у завет са новим изабраним народом показују да је лажна порука позне кише о „миру и сигурности“, која је формулисана у трећем нараштају лаодикијског адвентизма, осмишљена од стране Сатане да спречи лаодикијски адвентизам у четвртном нараштају да препозна улогу ислама, представљену у трећем Тешко.

У процесу очишћења који се извршава за оне које представљају синови Левијеви, Онај који долази после Јована Крститеља требало је темељно да очисти и „прочисти“ Своје гумно, лопатом која је у Његовој руци. То дело се извршава Његовом Речју.

„Његова лопата је у руци Његовој, и Он ће добро очистити гумно своје, и сабраће пшеницу своју у житницу.“ Матеј 3:12. Ово је било једно од времена очишћења. Речима истине, кукољ се одвајао од пшенице. Пошто су били сувише ташти и самоправедни да би примили укор, сувише привржени свету да би прихватили живот понизности, многи су се одвратили од Исуса. Многи и данас чине исто. Душе се данас испитују као што су били испитивани они ученици у синагоги у Капернауму. Када се истина приближи срцу, они увиђају да њихов живот није у складу са вољом Божјом. Они увиђају потребу за потпуном променом у себи; али нису вољни да се прихвате дела самоодрицања. Зато се гнев када се открију њихови греси. Они одлазе увређени, као што су ученици оставили Исуса, мрмљајући: „Ово је тврда беседа; ко је може слушати?“ — Чежња векова, 392.

Порука позног дажда јесте „расправа“ из друге главе Авакума, и то су речи истине које одвајају кукољ од пшенице. То раздвајање јесте очишћење које извршава Весник завета. У милеритској историји, порука осме главе Данила, четрнаести стих, произвела је очишћење

када је најпре доживела неуспех и довела до времена закашњења из друге главе Авакума и приче о десет девојака у двадесет петој глави Матеја. Када се порука Поноћног поклича коначно испунила 22. октобра 1844. године, произвела је још веће очишћење. Тада је Весник завета изненада дошао и започео коначно очишћење и прочишћење. Покрет који је прошао кроз прва два од три прочишћења и очишћења, пао је на трећем и био послат у пустињу Лаодикије 1863. године.

У милеритској историји протестанти су најпре били очишћени речима истине; потом је покрет првог анђела био очишћен при доласку треће поруке кушње. Али они који су били градитељи милеритског храма током четрдесет и шест година, од 1798. до 1844, нису положили трећу пробу, која је дошла 22. октобра 1844, премда су савршено испунили причу о десет девојака.

„Многи који су, под вестима првог и другог анђела, изишли у сусрет Женику, одбацили су трећу, последњу вест кушње која треба да буде дата свету, и сличан став биће заузет када буде упућен последњи позив.“

„Свака појединост ове приче треба пажљиво да се проучи. Ми смо представљени или мудрим или лудим девојкама.“ Review and Herald, 31. октобар 1899.

Пророчка историја која је започела доласком трећег анђела 22. октобра 1844. била је неуспех, и завршила се побуном 1863. године. До 1850. сестра Вајт је записала следећу поруку.

„Господ ми је 26. јануара дао виђење, које ћу изнети. Видела сам да су неки од Божјег народа били отупели и успавани; били су тек допола будни и нису схватали време у коме сада живимо; и да је „човек“ са „четком за прашину“ ушао, те да су неки били у опасности да буду пометени. Молила сам Исуса да их спасе, да их поштеди још мало, и да им допусти да увиде своју страшну опасност, како би се припремили пре него што заувек буде прекасно. Анђео рече: „Пропаст долази као силан вихор.“ Преклињала сам анђела да се смиљује и да спасе оне који су волели овај свет, који су били привезани за своја имања, и нису били вољни да се одвоје од њих и да их жртвују како би убрзали гласнике на њиховом путу да нахране гладне овце, које су пропадале због недостатка духовне хране.“

„Док сам посматрала јадне душе како умиру због недостатка садашње истине, а неки који су тврдили да верују истини пуштали су их да умру, ускраћујући неопходна средства за напредовање дела Божјег, тај приказ био је сувише болан, и молила сам анђела да га уклони од мене. Видела сам да, када је дело Божје захтевало део њихове имовине, као код младића који је дошао Исусу, [Matthew 19:16–22.] они су отишли жалосни; и да ће ускоро преплављујућа казна прећи преко њих и однети сву њихову имовину, и тада ће бити прекасно да жртвују земаљска добра и саберу себи благо на небу.“ Review and Herald, April 1, 1850.

Године 1850. човек са четком за прашину већ је био стигао. Двадесет другог октобра 1844. године, Весник завета изненада је дошао у свој храм, и отпочео је дело чишћења и

очишћења синова Левијевих.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Данас се душе испитују и кушају, и многи прелазе исто тле којим су ходили они који су напустили Христа. Када се испитују Речју, они одбацују божанског Учитеља. Када бивају укорени зато што њихов живот није у складу с истином и правдом, одвраћају се од Спаситеља; и њихова одлука, као и одлука увређених ученика, никада се не опозива. Они више не ходе с Христом. Тако се испуњавају речи: ‘Кома је лопата у руци, и Он ће добро очистити гумно своје, и скупиће пшеницу своју у житницу.’” Signs of the Times, May 15, 1901.